

Kære politikere

Mit navn er Kim Linnet.

Jeg undrer mig over, den reform man har lavet vedrørende syge.

Jeg har igennem 30 år haft diabetes, som nu de senere år har forværret min livskvalitet.

Jeg får sværere og sværere ved de almindelige dagligdags ting. Men den reform, som i har lavet, er jo i bund og grund ligeglads med folks livskvalitet.

For jer er arbejde lig med livskvalitet, men vist arbejde forværre ens livssituation kan arbejde vil ikke være kvalitet.

Jeg har haft flere følgesygdomme, til min diabetes som har gjort mig uarbejdsdygtig, for en kort periode. Hver gang er jeg vendt tilbage, til arbejdsmarked. Denne gang er der ikke noget at gøre, min situation bliver ikke bedre, uanset hvad der sker. Jeg skal nærmere regnet med, en forværring i årenes løb.

Jeg har en lægeerklæring hvori der står at arbejdslivet ikke er relevant i forhold til det som jeg fejler. Kommunen valgte derefter at sende mig på smerteklinik, for som lægen sagde ved kommunen, at på smerteklinikken kunne de højst sandsynlig godt få nogle arbejdstimer ud af mig, men smerteklinikken, kunne ikke få arbejdstimer ud af mig, så lægen skyndte sig at sende mig videre, til en ny undersøgelse. De her undersøgelser handler kun om, at finde en læge, som ville skrive at man godt kan arbejde, og hvis det er den situation som vi står i, hvorfor laver man ikke bare reformen, sådan at der ikke er syge folk mere.

På papiret har i jo få gjort en masse mennesker raske, ved denne reform, men i virkeligheden af folk jo ikke blevet mere raske. Jeg skal udsættes for endnu et smertehelvede, og min familie skal udsættes for det også, da det jo ikke kan undgås at det påvirker hele familien. Hvordan kan man som politikere sætte og tænke, at dette vil blive godt for mig, og min familie, hvor er livskvaliteten henne i dette som i vil udsætte mig for.

Jeg ved godt at vi er en ganske lille befolkningsgruppe som står i denne situation, men vi har vel stadig ret til livet. jeg ved godt at Mette Frederiksen har udtalt, at i reformen står der, at man kan, hvis arbejdsevnen ikke kan udvikles, komme direkte på førtidspension, men jeg har ikke hørt, at kommunerne bruger denne mulighed, mig bekendt skal alle i et ressourceforløb.

Jeg er overbevist om at jeg havner i et fleksjob, også selv om jeg aldrig nogensinde kommer ud at arbejde, hvad er meningen med det.

Spørgsmål:

1. Hvorfor vægtes mit familieliv ikke særlig højt i forhold til et arbejdsliv
2. Hvorfor vægtes det ikke særlig højt at jeg kan tage min medicin selv i forhold til et arbejdsliv
3. Hvorfor kan man ikke have et tåleligt liv, i forhold til sin sygdom, uden et arbejdsliv

Det eneste jeg kan glæde mig over ved denne situation, er at jeg kan holde en masse folk i gang, sagsbehandler, jobkonsulenter, hjemmesygeplejerske til hjælp til medicin indtagelse og læger når det går galt.

Men ud over dette kan jeg ikke lige se et formål med det her.

Hilsen

Kim Linnet

Sportsvænget 7

8700 Horsens

Tlf: 22 95 65 31